

Jézus húsvét után összeszedje a megfutott Tizenkettőt. Pünkösdkor pedig azt akarta, hogy a feltámadása publikus, mindenki által tudottá legyen. Isten gyilkolni nem hajlandó, de Jézust feltámasztja, új életet ad neki. Gyilkolni nem hajlandó, de kiárasztja Lelkét: szélzúgást támaszt, lángnyelvek ereszkednek a Tizenkettőre, s bátorság tölti el őket: nem gyilkolni, de vállalni azt, hogy Kaifás most már az ő életükre is törjön.

Mindenható-e már most az Isten? Nem jó szó ez az Isten jellemzésére. Hajlandó létet, életet adni. Hajlandó gyógyításkor, feltámasztáskor újra adni ezt az életet. De gyilkolni nem hajlandó, inkább együtt szenved a szenvedővel; ha kell, akkor a kereszten vergődő Jézussal is. Inkább mindent adónak és mindent elszennedőnek mondanám őt. A mindenhatóságának korlátot szabnak az által megteremtett világ törvényszerűségei; pl. az, hogy mindannyian egy halálos betegséggel születünk a világra. Ide kívánczik most egy vers. Szabó Lőrincé. Címe:

LÓCI VERSET ÍR

*...egyszerre nyílt az ajtó,
jött Lóci és elébem állt*

s megszólalt: - Apu, verset írtam!

- De hisz még nem tudsz írni, te!

- Nem is írtam, csak kigondoltam.

*- No, halljuk. - Hát figyelj ide, -
szólt Lóci, azzal nekikezdett*

s két sorban elmondta a verset:

"Az életet adja, adja,

egyszerre csak abba hagyja."

*Én nagyot néztem: - Ki? Kiről szól
a versed? Ennyi az egész?*

- Hát az Istenről, az a címe! -

magyarázza a gyerek; és:

- Nem kéne még valami hozzá?

- kérdeztem én kíváncsian.

- Nem hát, - felelt ő, - ez az élet,

- ebben már minden benne van.

- Benne van, jól van, igazad van,

szép a vers, menj és játssz tovább! -

Szinte ijedten csókoltam meg

Lóci hatéves homlokát...

El kell fogadnom, hogy Isten ilyen világot teremtett, s ezen a világon belül kell tennem, amit kíván tőlem. Tőlem azt kívánja, amit mindenkitől. Hogy el ne akadjon a székér. Hogy megvalósuljon az ország. Az Ország, amely testvérekből áll, akik nem parancsolgatnak egymásnak, hanem mossák egymás lábát. Az Ország, amelyben nem akarok gazdagabb lenni, mint a testvérem, hanem osztozok. Az Ország, amelyben nem erőszakoskodom, mert mi értelme lenne annak ott, ahol mosni akarom a testvérem lábát, s mindent meg akarok osztani vele. Isten Lelke csak ezt kívánja tőlem. Ugyanazt, amit tőled is.

BULÁNYI GYÖRGY

HARMADSZOR VISNYESZÉPLAKON...

Szeptember 20-án reggel hétkor indultam a Piarista közből Balaton Tamással, és 26-án este fél tízkor érkeztem haza Inczedy Péterrel. E hét nap történetét szeretném elmondani.

Hazaérkezve – 27-én, szombaton hajnali félnyolckor már koncelebráltam, s féltizenkettőre jutottam el odáig, hogy elkezdhetem a beszámolót erről a hétről. Futó Béla s Urbán Józsi széles mosollyal fogadtak, s kérdezték, hogy mi volt. Én meg csak azt mondtam nekik, hogy *a mennyországban voltam*. Meg azt, hogy a hétfői „megosztáson” majd mindent elmesélek. De a Bokornak többet akarok mesélni, mint amennyit nekik majd elmondhatok.

Azzal kezdem, hogy 19-én volt a *Mag I.* évnyitója. Indult pontosan 15,00-kor. Én voltam a soros elnök, s már félháromkor megterítettem Veni Sancte-ra, misére. Mindenki pontosan érkezett, s rázendítettünk: *Jöjj Szentlélek Úristen...* Nem tudom rekonstruálni a találkozózt, csak annyira emlékezem, hogy beszámoltunk Kundra Pistával az aug. 31-i egri találkozónkról, ahol is megköszöntöttük Gizikét 90. születésnapján, aki visszaemlékezett valamikori szavaimra: *Te vagy a Bokor legrégebben fiatal kislánya*. Meg még arra emlékezem, hogy szeptemberi találkozóunk vége felé megszólalt a telefonom, s egy csengő hangú kislány beszélt belőle: *A visnyeszéplaki Anikótól tudja, hogy holnap megyek hozzájuk, s elvinném-e őt?* Azt válaszoltam, hogy feltétlenül, ha reggel 7 órakor a Piarista köz 1. portáján lesz. Megkérdeztem még a nevét: Danhauser Lilla.

A csoport-találkozózt még megállapodtunk következő találkozózt idejében, s módosítottuk a házfeladatot: Váltunk a KIO-ról. Ugyan mire? Hát a *Merre ne menjek?* első 11 pontjára, amely így fejeződik be:

Ennek a páli igehirdetésnek mintha legfőbb ellenfelei rendre a zsidók volnának. Már Damaszkuszban is (ApCsel 9,22–23), Jeruzsálemben újra (ApCsel 9,29) – mégpedig az életére törve. A pizídiái Antiochiában is (ApCsel 13,50), Ikóniumban is (ApCsel 14,2–4). Lisztrába utánamennék az előbbi két városból, s megkövezik, mint Istvánt megkövezték, ha nem is olyan sikerrel, mint Istvánt (ApCsel 14,19) – a zsidók. Miért nem a pogányok? Azért, mert azok nem háborodnak fel a szövegein. Azok szívesen veszik az ingyen, csak a hit ellenében megkapható üdvösséget. A zsidók meg tudják, hogy ilyen olcsón azért nem lehetnek a dolgok. Derék zsidónak az, amit Jézus tanított: egy kicsit nagyon sok. Amit meg Pál tanít, az nagyon olcsó. Dühbe gurulnak tőle. A hülye gojok meg elhiszik... Lelkesedve.

A találkozót gyorsan (?) lezavartuk... már féltízre mindannyian elmentek. A hat és fél óras csoporttalálkozó után még egyszer végig gondoltam, hogy mit nem akarok itthon hagyni. El volt készítve a három csomag: a Lap-top, az oldaltáska meg a szatyor, s a zakómba mindent beletettem, ami abba való. Végül is csak a botomat hagytam itthon, de Zaja Pétertől kaptam egy pásztorbotot – mogyorófából. Keresem is a pásztorbotot, de nem találok. Alighanem Budaváriban hagytam..., mert közben még arra is jártam. Este 10 és 11 közt eloltom a villanyt, de előbb még beállítom az ébresztőt reggel ötre. Majd kialszom magam Visnyeszéplakon..., ahova nem aludni megyek.

Hét előtt két perccel lent vagyok a három csomaggal a portán. Ott van Tamás, meg egy kislány egy hórihorgas legénnyel. A kislány mondja, hogy ő a Lilla, a legény meg azt, hogy ő nem jön velünk, csak a kislányt kísérte ideig. Hétkor indulunk, s mivel Tamásnak matricája is volt az útra, tíz előtt ott vagyunk a Zaja-portán. Út közben nagyot beszélgetünk. Lilláról pedig megtudom, hogy Zeneakadémiát végzett a zongoraszakon, s tud nagyon sok népdalt. Elszalad a két és fél óra, mint egy pillanat. Megérkezünk a Zaja-portára, s beülünk a kemence fűtötte meleg szobába. Anikó pedig mondja, hogy választhatok: hol akarok lakni. Én meg azt mondom, hogy mutassa meg nekem, hogy hol akarok. Mutatja: kimegyünk a házból, lépek vagy tízet, s egy külön kis házban találok magam, melyben megvetett ágy, asztal, rajta gyertya meg barátságos meleg fogad, melyet egy spór ont magából az erősen hűvös kora-őszben. Elhelyezkedem. Kirakok mindent. Kinyitom a Lap-topot, megtalálom, amit még otthon elkezdtem: *Az én piaristáim* fájl. Majd kirakom a könyveket, amiket hoztam, meg a szatyrom tartalmát. Rendben. Minden a szemem előtt, hogy mindent megtaláljak. Mint odahaza. Nem kell keresnem semmit. Ebéd előtt még elmegyünk Kárász Tamáshoz és Mariskájához. Viszem nekik is a *Bulányi Kiadó* állalat legfrissebb termékeit: a *Merre ne menjek?* c. könyvet, a *Koinónia* legutóbbi duplaszámát s a *Napló* 112. és 113. füzetét. Tamás abbahagyja

szalmabálákkal bélelt házának építését, s fogadnak egy kör-alakú házban, amilyent még nem láttam. Olyan, mint egy csigaház – rejtelmes labirintus. Aztán hazamegyünk; de még nincs ebéd, s én barátkozom a Lap-toppal.

Kopogás. *Igen.* Anikó nyitja az ajtót: *menjek ebédelni.* Megyek. Az asztalnál heten ülünk: Péter, Anikó, egy másik házaspár: Éva és Zoli, aztán Lilla, Tamás meg én. A négy gyerek külön asztalnál eszik. Péter meggyújtja a gyertyát, s elmondja az áldást. A gyertya égve marad, majd hálaadás után oltják el. Anikó mer mindenkinek. Elsőül a férjének. Majd sorban mindenkinek. Végül magának is. Majd jó étvágyat kívánunk egymásnak. Ezután kezdjük kanalizni a borsólevest, melyet Éváék hoztak ebédre – idei borsótermésük egészét. Utána lekváros fánkot eszünk. Musttal vagy borral öblítünk-e, már nem emlékezem. Ebéd végén megkérdi Anikó, hogy kérek-e feketét. Mondom, hogy kérek, de majd alvás után. Megyek kipótolni a rövid éjszakát. Az ágy megvetve, csak ledobom a cipőt meg a zakóm, felhajtom a paplant, magamra húzom, s hamar elalszom.

Szombat délután van. Tamás megy kocsijával az erdőn át, amerről délelőtt jöttünk, a szomszéd faluba, Bányára – Tölösi Magdihoz, akivel megbeszélte jó előre ezt a látogatást. Megyek vele. Útközben megállapodunk, hogy megkérdezzük a bányaiakat, mért nem keresik a kapcsolatot a visnyeszéplakiakkal. Ott él Bányán négy nyugdíjas a Bokorból. Húsz éve költöztek oda, még az átkosban és fiatalon. Talán Dombi Feri hatására. Istenért költöztek oda. Örültem is neki. Egymás közelében vettek házat maguknak. Azért, hogy naponta találkozhassanak, imádkozhassanak, s beszélgethessenek egymással arról, hogyan szeressék egymást és embertársaikat. S a húsz év alatt elfogytak. Lefogytak négy nyugdíjas főre. Azt nem találták ki, hogy miből fognak megélni? Azt hiszem, ez volt a baj. A fiatalabbak mind elköltöztek, sorban egymás után. Még a fiatal Jancsi is, aki három évet ült Jézusért, mert nem akart megesküdni arra, hogy legyilkolja ellenségeit.

Az ott maradtak egyike Tölösi Magdi, aki 1947-ben született, s most 61 vagy 62 éves. Magdi megvallotta nekem, hogy ő csak az Istent szereti, és Istenért az embereket. Neki sohasem hiányzott a szerelem. Pár nélkül sem magányos. Tudom, hogy Magdi nem hazudik, bár nem értem őt. Nekem máig hiányzik. S bizony Jézust is csak úgy tudom elképzelni, hogy neki is hiányzott, s azt hiszem, hogy Mária Magdolna szerelme őt sem hagyta érintetlenül, ha nem is vallott szerelmet neki, mert Atyja iránt érzett szerelme nem engedte ezt meg neki. Magdinál is így van?

Magdit másnap Tamás áthozta 10 órára, a misémre. Néztem az arcát: ragyogott, belesimult a visnyeszéplaki ragyogásba. Szombat délután Bányán Tamást magára hagytam Magdival, magam meg átdülőngéltem Dombi Jancsihoz és Zsuzsihoz. Vittem nekik egy *Merre ne*

menjek? kötetet, mert Jancsi jár egyik közösségembe. Két órát töltöttem náluk, s felvettem a kérdést, amiben az úton Tamással megállapodtunk. Hihetetlen volt Jancsi reakciója: *Minden kritikát és bántást elfogadunk...* Le kellett állnom a témával. Nem is mertem, nem is volt kedvem áthívni őket másnapi misémre. Hat gyerekük van, és ki tudja, hány unokájuk. Arról beszélgettünk, hogy a héten mennek Márkot elemezni Boglára Várnai Lacihoz a plébániára, bár most nem elemzés lesz, mert Lepsényi Mari meghívta előadni Balczó Bandit, aki jó barátja volt Dombi Ferinek.

Magdi sem hívta misére Jancsit és Zsuzsit. Hazafelé menve Tamás is arról számolt be, hogy Magdi is kitért a téma elől, bár nem olyan heves reakcióval. Siettünk hazafelé, mert hatra otthon kellett lennünk. Vacsorára? Alighanem arra. De hatkor nem volt vacsora. Miért? Félreértettük őket. Hogyan? Hatot mondtak, de ők hétre gondoltak. Miért? Mert Visnyeszéplakon másképpen jár az óra. Hogyan? Megpróbálom elmondani. Nem óra szerint élnek, hanem harangozás szerint. Napjában háromszor szólal meg a harang a harangláb alatt, párszáz méterre a Zaja-portától, a faluháznál: napkeltekor, délben és alkonyatkor. A Nap tudvalevően nem az órák szerint igazodik, hanem megy a maga útján. Karácsonykor reggel 8-kor kel, s délután négykor nyugszik. Szentivánskor meg hosszabban világít a Nap. Nem nyolc, hanem tizenhat órát. A széplakiak a Naphoz igazodnak. Anikó sem tudta megmondani, hogy évenként hányszor változik a harangozás ideje. A déli marad, a reggeli meg az esti változik. Ilyenkor megáll a munka, s elmondják az Úrangyalát... *köszönti Szűz Máriát, s az méhébe fogadá Szentlélektől szent Fiát...*

Amikor Tamást, az öccsét és anyjukat ott hagyta az apjuk, megkereste Magdi – Tamás anyját – Incikét, és elvezette Dombi Ferihez, Feri meg az Istenhez, akít a Bokorban tanultak alapján mutatott meg Incinek. Ma is jár Inci a Bokor egyik csoportjába, ma is szereti az Istent. Amikor hazaértem tegnap este Visnyeszéplakról, vár Incitől egy e-mail:

Kedves Gyurka Bácsi! Közösségi feladat volt egy saját imát írni a Mennyei Atyához. Közösségemnek tetszett az enyém, kértek belőle, ezért gondoltam, ne csak én olvassak tőled, én is küldök Neked valamit:

Istenem, aki létfenntartó erőddel körülveszel, szeretlek. Szeretlek a természetben, testvéreimben, fiaimban. Jöjjön el az a nap, amikor találkozom veled. Ismerjem meg, mit kívánsz tőlem, és képes legyek a Jézus által tanult szeretet szerint élni. Mindennapi örömmöt, pozitív látásomat add meg nekem ma. Bocsásd meg vétkeimet mindenképpen. Én is meg akarok bocsátani annak, aki megbántott engem. Segíts, hogy észrevegyem a kísértést, és el tudjam ezáltal kerülni azt, és adj erőt annak visszautasítására is. Szabadíts meg a

bennem levő és körülöttem ólálkodó gonosztól. Ámen. – Szeretettel öllelek, Inci.

Nem hiába vitte el őt Ferihez. Fiát már gyerekkorában vitte közösségi találkozókra, s mire 14 éves lett Tamás, bekerült – a most 46 éves és hat gyerekes, s akkor 25 éves – Kollár Gabi ifjúsági csoportjába, s most, húsz év bolyongása és vargabetűi után került vissza Isten útjaira, s júniusban már lejött velem Visnyeszéplakra, s boldogan hozott le újra ide. Este hétkor harangszóra imádkoztunk, majd vacsoráztunk, és mentünk a táncházba, Harsányiné Szemes Máriaékhoz. Anikó, Tamás, Lilla táncra is perdültek, magam meg csak néztem... mint Jenő a moziban. Azaz csak ültem. Óvodás-korúak is táncoltak. Fél óra múltán megkérdeztek, s csak ennyi tellett tőlem: *Amikor lehetséges, keressük meg az ágyunkat. Ráálltak. Úttalan utakon mentünk a sötétben Tamás kocsijával. Végül is hazaértünk, s megtaláltam az ágyam. Anikó még bekopogtatott, s megkérdezte, hogy bevettem-e a gyógyszereimet. Megnyugtattam, hogy igen.*

Honnan tudta? Hát a Mara megbízta velem, s ő minden reggel, minden este hűségesen teljesítette, amivel megbízták. Minek is teremtetted, Uram, a nőket? Hát az ilyesfélékre is. Férfiak nem tudnák? Nem. Elfelejtették. Pedig apám tanított rá, s ha valamit elfelejtettem, mondta: Ha a mozdonyvezető is úgy csinálná dolgát, mint te, s elfelejtene ránézni a szemaforra, szerencsétlenséget eredményezne feledékenysége – száz halottal. Igyekszem, de hiába. Mara csak telefonon kérdezi, hogy bevettem-e már, s mondom, hogy megyek beszédni, s este mégis ott találja a gyógyszeres skatulyában... mert amikor telefonált, még befejeztem a mondatot, s mire befejeztem volna, eszembe jutott valami, amit még le kell írnom... stb. Mellette kell lennie a szerencsétlen férfiembernek... valakinek, aki hozza a gyógyszert, meg a poharat, amiből igyak is rá valamit.

Életemben egyszer értem el a női sík magasára, Ildikóknál halálakor. Egyedül ütem az ágya mellett. Szentolvasót mondtunk, aztán váltottam a legismertebb népdalokra, vidámságot gerjesztőkre. Ildi próbálta kísérni a hangom, amennyire a *kórlapja* engedte, de csak csukott szemmel. S mikor én, a közel harminc esztendővel öregebb kezdem átvenni a fiatalabbnak a dolgát, akkor a haldokló megérzi a humort, a helyzetkomikumot, hogy a harminc évvel idősebb zárja le egyik legkedvesebb gyermekének a szeméit, s kinyitja még egyszer szép szemét és megbocsátóan és huncutul mosolyog kópéságomon: *Nem fogom én már le a te szemeid...* Ezzel danoltam álomba szegényt azon a délután:

Csicsija, bubuja, én csillagom, Bölcsődet dúdolván ringatgatom.

Úgy alszol el majd az én dalomon, Csicsija, bubuja én csillagom.

Ha napom süllyed az ég peremén, Te fogod le majd az én szemeim,

S én alszom el majd a te dalodon, Csicsija, bubuja, én csillagom.

Ezzel a szöveggel várom Marát, aki a szombatesti viszontlátás öröme nálam felejtette kulcsomóját. Gyerekei talán beengedték, ha szépen megkérte őket. Am a kulcsomóra talán vasárnap reggel szüksége sincs, s így hiába reménykedik gondozottja a látogatásban, hanem helyette inkább készül a vasárnap esti sashalmi misére, ahol természetesen megint csak Visnyeszéplakról szól az ének. De hogyan, amikor a textus a két fiúról szól, akiket apjuk hív a szőleijébe. Hát megmagyaráztam szegényeknek, hogy hol az a szőlő. Hát Visnyeszéplakon. Nagyon hatásosan... elkelt 10 példány a *Merre ne menjek?* c. irományomból.

HAMVAS BÉLA

PAIDOKRATIA

Üldögélő így szól Rózsapalásthoz:

- Az államok fölött rendtlenség lett úrrá. A dolgok annyira bonyolódtak, hogy a bennfentesek tudása csődöt mondott. Mit kellene tenni?
- A régiek azt mondták, hogy a hatalmat ilyenkor egy parasztra kell bízni; a régebbiek azt mondták, hogy egy vademberre; a még régebbiek azt, hogy egy asszonyra.
- És mit mondasz te?
- Tekintet nélkül arra, hogy az államokban a rendtlenség, vagy a rend az úr, a hatalmat egy öt éves gyerekre bízom.
- Miért nem vállalod magad?
- Mert még különbséget tudok tenni a jó és a rossz között; mert az embereket hasznuk, és nem arcuk szerint ítélem meg; mert kezem már a munkához szokott és elfelejtettem játszani; mert azt hiszem, hogy jó király lennék, ha az embereket boldoggá akarnám tenni; végül pedig, mert már tapasztalt vagyok.
- Öreg vagy és bölcs. De mondd, ha már tudsz, nem vagy-e tudatlan? Ha bűnös, ártatlan? Ha nem cselekszel, nem nyerted-e vissza a tevékenységhez való erőt? Ha már megértél, nem vagy-e újra gyermek?
- A mai embert a végzet elérte. Az államok fölött rendtlenség lett úrrá, s a dolgok már annyira bonyolódtak, hogy a bennfentesek tudása csődöt mondott. Hogyan történhetett? Azt hitték, hogy a kis rendtlenséget a kis tudású ember szünteti meg, a nagy rendtlenséget a nagy tudású, az igen nagy rendtlenséget az igen nagy tudású. Reálisnak hívták azt az embert, aki ravasz volt és elvetemült. Ebben az emberben, mint a régi mondás szól, egyesült egy angyal tudása és egy ördög tapasztalata. Gondolata mögött hátsógondolat van, hitében rosszhiszeműség. Senkiben

sem bízunk, minden szóban kételkedik. S amikor már tele van hátsógondolattal, rosszhiszeműséggel, bizalmatlansággal és kételkedéssel, mert mindenkiről feltételezi, hogy hazug és tolvaj és hiú és szívtelen, akkor azt hiszi, hogy a világot tökéletesen és kívül-belül megismerté. Meg van győződve arról, hogy a kapzsi szerez vagyont, és komiszna kell lenni annak, aki tekintélyt kapott. Nos, szedd össze mindazt, amit mondtam: ravasz és elvetemült, rosszhiszemű és bizalmatlan, kételkedő, és tele van hátsó gondolattal, mondd, milyen az ilyen embernek a világ? Egy sereg pimasz és nyegle gazfickó marakodása a hatalomért, a vagyonért és az élvezetekért. Ez az az ember, akinek nincsenek illúziói, s amikor valaki azt mondja: nemes, hunyorgatva válaszol: én tudom. Ő az, akit az élet megtanított. Ő az, aki az iskolát kijárta. Megtanulta azt, ami közönséges és aljas és alattomos. Fontos, hogy túltegyen a csalókon és a sikkasztókon és a hazugokon és az útonállókon és a terroristákon. S amikor az első nemzedéken túltett, olyan gyermeket nevelt, aki rajta is túl tett. A következő nemzedék ezen is túltett, és az erre következő még ezen is. Végül a gazdagságban, pizokban, rondaságban és erőszakban mindenki olyan tapasztalt lett, hogy egymás eszén már nem tudtak túljárni, egymást nem tudták becsapni, és nem tudták egymást hátulról leszúrni. Most már egymásnak egyetlen szavát sem hitték el, egymásról csak ordenaré erőszakot feltételeztek, semmi más. Az győz, hitték, aki nagyobb gazfickó, és elkövetkezett az idő, amikor mindenki egyforma gazfickó lett. Így aztán az államok fölött úrrá lett a rendtlenség, és már a bennfentesek tudása is csődöt mondott. Mindenki olyan reális lett, hogy semmit sem hitt el. Íme az ártatlanságát veszített, bukott emberiség, amely azt hiszi, hogy a benne levő romlottság értelem. Ezért mondják a régiek, hogy a hatalmat ilyenkor egy parasztra kell bízni, mert a paraszt még nem romlott; ezért mondják, hogy a hatalmat egy vademberre kell bízni, mert a vadember ártatlan; ezért mondják a még régebbiek, hogy a hatalmat egy asszonyra kell bízni, mert az asszony tapasztalatlan. A világot ismét a romlatlanra, az ártatlanra és a tapasztalatlanra kell bízni. S ezért mondom én, hogy az uralmat egy öt éves gyerekekre kell bízni, mert a gyermek nem reális. A gyermek nem korlátolt, nincsenek elvei, nem tud se jóról, se rosszról, csak nevet és játszik. A játék pedig a legnagyobb misztérium: ez a szellem gyöngédsége. A gyermeknek van szíve és nincs előítélete, nem ismeri a hatalmi viszonyokat, és az uralmat hamarabb unná meg, semhogy megbukna. Milyen megkönnyebbülés! A valóságban meghülyült szív után végre valaki, akinek nincs tapasztalata, hanem kedélye, akinek nem az élvezet a fontos, hanem az öröm, nem a hatalom, hanem az igazság, nem a vagyon, hanem a szépség. Láttál már gyermeket a homokban ülni és játszani? Nincs nála komolyabb lény. Több: nincs szakszerűbb. Amit tesz, azt jószívvel és odaadással teszi. Isten elemi alkotó